नृत्यञ्च कार्त्तिके पुरतो हरेः। यः करोति नरो भक्त्या लभते चाक्षयं फलम्। हरेर्नाम सहस्राख्यं गजेन्द्रस्य च मोक्षणम्। कार्त्तिके पठते यस्तु पुनर्जन्म न विद्यते। कार्त्तिके पश्चिमे यामे स्तव गानं करोति यः। वसते श्वेतद्वीपे तु पितृभिः सह नारद!। नैवेद्यदानेन हरेः कार्त्तिके यवसंख्यया। युगानि वसते स्वर्गे तावन्ति मुनिसत्तम! अपुरन्तु सकर्पूरं यो देहत् केशवाग्रतः। कार्त्तिके तु मुनिश्रेष्ठ! युगान्ते न पुनर्भवः" किञ्च "नियमेन कथां विष्णोर्ये शृण्वन्ति च भाविताः। श्लोकार्द्धं श्लोकपादं वा कार्त्तिके गोशतं फलम्। सर्व्वधर्म्मान् परित्यज्य कार्त्तिके केशवाग्रतः। शास्त्रस्योच्चारणं पुण्यं श्रोतव्यञ्च महामुने!। श्रेयसा लोभबुद्ध्या वा यः करोति हरेः कथाम्। कार्त्तिके मुनिशार्द्दूल! कुलानां तारयेच्छतम्। नित्यं शास्त्रविनोदेन कार्तिकं यः क्षिपेन्नरः। निर्द्दहेत् सर्वपापानि यज्ञायुतफलं लभेत्। न तथा तुष्यते दानैर्न यज्ञैर्गोगजादिकैः। यथा शास्त्रकथालापैः कार्त्तिके मधुसूदनः। कार्त्तिके मुनिशार्द्दूल! यः शृणोति हरेः कथाम्। स निस्तरति दुर्गाणि जन्मकोटिगतानि च। यः पठेत् प्रयतो नित्यं श्लोकं भागवतं मुनेः। अष्टादशपुराणानां कार्त्तिके फलमाप्नुयात्" किञ्च "सर्व्वान् धर्म्मान् परित्यज्य इष्टापूर्त्तादिकान्नरः। कार्त्तिके परया भक्त्या वैष्णवैःसह संवसेत्"। पद्मे "कार्त्तिके भूमिशायी यो ब्रह्मचारी हविष्यभुक्। पलाशपत्रे भुञ्जानो दामोदरमथार्च्चयेत्। स सर्व्वपातकं हित्वा वैकुण्ठे हरिसन्निधौ। मोदते विष्णुसदृशो भजनानन्दनिर्वृतः" किञ्च "कार्त्तिकं सकलं मास प्रातःस्नायी जितेन्द्रियः। जपन् हविष्यभुक् दान्तः सर्व्वपापैः प्रमुच्यते। कार्त्तिकन्तु नरोः मासं यः कुर्य्यादेकभोजनम्। शूरश्च बहुवीर्य्यश्च कीर्त्तिमांश्च स जायते"। किञ्च "पलाशपत्रभोजी च कार्त्तिके पुरुषो नरः। निष्पापः स्यात्तु नैवेद्यं हरेर्भुक्त्वा विमुच्यते। मध्यस्थमैश्वरं पत्रं वर्जयेद्ब्राह्मणेतरः"। किञ्च "अपराधसहस्राणि पातकानि महान्त्यपि। क्षमतेऽस्य हरिर्द्देवः पूजितः कार्त्तिके प्रभुः। नैवेद्यं पायसो विष्णोः प्रियं खण्डं घृतान्वितम्। विभज्य तच्च भुञ्जानो यज्ञसाम्यं दिने दिने"। तत्रैव श्रीकृष्णसत्यासंवादे "स्नानं जागरणं दीपं तुलसीवनपालनम्। कार्त्तिके ये प्रकुर्व्वन्ति ते नरा विष्णुमूर्त्तयः। इत्थं दिनत्रयमपि कार्त्तिके ये प्रकुर्व्वते। देवानामपि ते वन्द्याः किं यैराजन्म तत् कृतम्"। स्कान्दे कार्त्तिकव्रताङ्गानि "हरिजागरणं प्रातःस्नानं तुलसिसेवनम्। उद्यापनं दीपदानं व्रतान्येतानि कार्त्तिके"। किञ्च "पञ्चभिर्व्रतकैरेभिः सम्पूर्णं कार्त्तिके व्रती। फलमाप्नोति तत्प्रोक्तं भुक्तिमुक्तिफलप्रदम्। विष्णोः शिवस्य वा कुर्य्यादालये हरिजागरम्। कुर्य्यादश्वत्थमूले वा तुलसीनां वनेषु च। आपद्गतो यदाप्यम्भो न लभेत् सवनाय सः। व्याधितो वा पुनः कुर्य्याद्विष्णोर्नाम्नाऽघमार्ज्जनम्। उद्यापनविधिं कर्त्तुमशक्तो यो व्रते स्थितः। ब्राह्मणान् भोजयेच्छक्त्या व्रतसम्पूर्णहेतवे। अशक्तो दीपदानस्य परदीपान् प्रबोधयेत्। तेषां वा रक्षणं कुर्य्याद्वातादिभ्यः प्रयत्नतः। अभावे तुलसीनाञ्च पूजयेद्वैष्णवं द्विजम्। सर्व्वाभावे व्रती कुर्य्याद्ब्राह्मणानां गवामपि। सेवां वा बोधिवटयोर्व्रतसम्पूर्णहेतवे"। तत्र दीपदानमाहात्म्यम्" स्कान्दे "कृत्वा कोटिसहस्राणि पातकानि बहून्यपि। निमेषार्द्धेन दीपस्य विलयं यान्ति कार्त्तिके" किञ्च "शृणु दीपस्य माहात्म्यं कार्त्तिके केशवप्रियम्। दीपदानेन विप्रेन्द्र! न पुनर्जायते भुवि। रविग्रहे कुरुक्षेत्रे नर्म्मदायां शशिग्रहे। तत् फलं कोटिगुणितं दीपदानेन कार्त्तिके। घृतेन दीपको यस्य तिलतैलेन वा पुनः। ज्वाल्यते मुनिशार्द्दूल! अश्वमेधेन तस्य किम्?। मन्त्रहीनं क्रियाहीनं शौचहीनं जनार्द्दने। सर्व्वं संपूर्णतां याति कार्त्तिके दीपदानतः। तेनेष्टं क्रतुभिः सर्व्वैः कृतं तीर्थावगाहनम्। दीपदानं कृतं येन कार्त्तिके केशवाग्रतः। तावद्गर्ज्जन्ति पुण्यानि स्वर्गे मर्त्ये रसातले। यावन्न ज्वलते ज्योतिः कार्त्तिके केशवाग्रतः। श्रूयते चापि पितृभिर्गाथा गीता पुरा द्विज!। भविष्यति कुले ऽस्माकं पितृभक्तः सुतो भुवि। कार्त्तिके दीपदानेन यस्तोषयति केशवम्। मुक्तिं प्राप्स्यामहे नूनं प्रसादाच्चक्रपाणिनः" किञ्च "मेरुमन्दरमात्राणि कृत्वा पापान्यशेषतः। दहते नात्र सन्देहो दीपदानात्तु कार्त्तिके। गृहे वाऽऽयतने वापि दीपं दद्याच्च कार्त्तिके। पुरतो वासुदेवस्य महाफलविधायिनः। स जातो मानुषो लोके स धन्यः स च कीर्त्तिमान्। प्रदत्तः कार्त्तिके मासि दीपो वै मधुहाग्रतः। निमेषार्द्धार्द्धमात्रेण दीपदानेन कार्त्तिके। न तत् क्रतुशतैः प्राप्यं फलं तीर्थशतैरपि। सर्वानुष्ठानहीनोऽपि सर्वपापरतोऽपि सन्। पूयते नात्र सन्देहो दीपं